

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 45/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. V. K., bytom Š., zastúpeného advokátom JUDr. O. M., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II, Obvodného oddelenia Policajného zboru Ružinov – západ, č. k. ČST: ORP-219/02-16-2002-MS z 29. mája 2002, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II č. k. Pn 2277/02-7 zo 17. júna 2002, stanoviskom Krajskej prokuratúry Bratislava č. k. 2 Kn 2259/02-9 z 19. augusta 2002, ako aj stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Gn 2792/02-14 z 8. októbra 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. V. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2002 doručená sťažnosť PhDr. V. K., bytom Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. O. M., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie jeho

základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II, Obvodného oddelenia Policajného zboru Ružinov – západ, č. k. ČST: ORP-219/02-16-2002-MS z 29. mája 2002, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II č. k. Pn 2277/02-7 zo 17. júna 2002, stanoviskom Krajskej prokuratúry Bratislava č. k. 2 Kn 2259/02-9 z 19. augusta 2002, ako aj stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Gn 2792/02-14 z 8. októbra 2002.

Sťažovateľ uviedol, že oznámením podaným 8. januára 2002 ústne do zápisnice Obvodného oddelenia Policajného zboru v Š. žiadal preveriť, či v konaní konkrétnej fyzickej osoby (pozn. Ing. P. H., bytom B.) nedošlo k trestnému činu skrátenia dane podľa § 148 Trestného zákona a trestného činu neoprávneného podnikania podľa § 118 Trestného zákona. Toto oznámenie sťažovateľ doplnil písomným podaním z 21. januára 2002.

Jeho oznámenie bolo z dôvodu miestnej príslušnosti postúpené Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave II, Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Ružinov – západ, ktoré uznesením č. k. ČVS: ORP-219/02-16-2002 MS z 29. mája 2002 vec podľa § 159 ods. 1 Trestného poriadku odložilo, pretože „nejde o podozrenie z trestného činu a vec nie je na mieste vybaviť inak“.

Sťažovateľ napadol uvedené rozhodnutie sťažnosťou, ktorú Okresná prokuratúra Bratislava II uznesením č. k. Pn 2277/02-7 zo 17. júna 2002 zamietla ako nedôvodnú. Sťažovateľ sa podnetom z 25. júna 2002 obrátil podľa § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov na nadriadenú krajskú prokuratúru, aby preskúmala zákonnosť uznesenia Okresnej prokuratúry Bratislava II č. k. Pn 2277/02-7 zo 17. júna 2002, ako aj jej postup v uvedenej veci. Krajská prokuratúra Bratislava vo svojom stanovisku č. k. 2 Kn 2259/02-9 z 19. augusta 2002 sťažovateľovi oznámila, že rozhodnutie Okresnej prokuratúry Bratislava II zo 17. júna 2002, ako aj jej postup vo veci sp. zn. Pn 2277/02 považuje za zákonný a správny. Sťažovateľ sa v uvedenej veci obrátil opakovaným podnetom na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá vo svojom stanovisku č. k. IV Gn 2792/02-14 z 8. októbra 2002 sťažovateľovi oznámila, že v postupe

Obvodného oddelenia Policajného zboru Ružinov – západ, Okresnej prokuratúry Bratislava II ani v postupe Krajskej prokuratúry Bratislava nezistila pochybenie alebo porušenie zákona.

Sťažovateľ namietal, že orgány činné v trestnom konaní, predovšetkým však policajný orgán, sa v dôsledku nesprávneho posúdenia jednej z predbežných otázok v uvedenej veci v konečnom dôsledku ani nezaoberali možnou trestnoprávnou zodpovednosťou osoby, voči ktorej smerovalo jeho oznámenie.

Sťažovateľ poukazoval na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej štátny orgán porušuje právo na inú právnu ochranu vtedy, ak koná inak, ako v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom, ale aj vtedy, ak nekoná vôbec, hoci by podľa zákona konať mal (I. ÚS 26/94).

Podľa sťažovateľa aj v jeho oznámení z 8. januára 2002 bolo potrebné posúdiť predbežnú otázku právnej subjektivity konzorcia s názvom Expedícia nežnej revolúcie, pričom v zmysle § 9 ods. 1 Trestného poriadku pokiaľ sa v konaní vyskytne predbežná otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol súd, sú orgány činné v trestnom konaní takým rozhodnutím viazané. Sťažovateľ už v oznámení z 8. januára 2002 upozorňoval, že uvedenú predbežnú otázku už riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach sp. zn. 3 Obo 38/92 z 28. apríla 1992 a sp. zn. Ndob 743/98 z 29. septembra 1998. Policajný orgán napriek tomu vo svojom uznesení č. k. ČVS: ORP-219/02-16-2002 MS z 29. mája 2002 túto otázku posúdil inak. Keďže tým vytvoril chybné východisko, jeho hodnotenie skutkových okolností je nesprávne. Rozhodnutie policajného orgánu, ktoré sa opiera o zjavne chybné hodnotenie faktov, je preto arbitrárne. Sťažovateľ ďalej namietal, že hoci opakovane upozorňoval prokuratúru na pochybenie policajného orgánu, nedosiahol zrušenie chybného uznesenia a vydanie nového rozhodnutia v súlade so zákonom.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1,Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava – II vo veci vedenej pod sp. zn. ORP – 219/02, Okresná prokuratúra Bratislava – II vo veci vedenej pod sp. zn. Pn 2277/02, Krajská prokuratúra Bratislava vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Kn 2259/02, Generálna prokuratúra SR vo veci vedenej pod sp. zn. IV Gn 2792/02 porušili právo PhDr. V. K., Š. na inú právnu ochranu podľa čl. 46, ods./1 Ústavy SR.

2,Uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Bratislava – II sp. zn. ORP – 219/02 z 29. 5. 2002 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto orgánu na ďalšie konanie.

3,Okresnému riaditeľstvu PZ Bratislava – II, Okresnej prokuratúre Bratislava – II, Krajskej prokuratúre Bratislava a Generálnej prokuratúre SR sa ukladá zaplatiť trovy konania pred ústavným súdom právnenému zástupcovi sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd už v náleze sp. zn. I. ÚS 26/94 vyslovil, že: „Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu.“

Z čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva u orgánov činných v trestnom konaní (obdobne napr. III. ÚS 58/00).

Podmienkou poskytnutia inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je však vždy existencia subjektívneho práva oprávnenej osoby, ktorého ochrany sa táto zákonom ustanoveným postupom domáha na príslušnom orgáne Slovenskej republiky. Len v takýchto prípadoch môže existovať príčinná súvislosť medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a porušením základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

V danom prípade však sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu bez toho, že by vo svojej sťažnosti uviedol konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že oznámením z 8. januára 2002 o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že iná osoba spáchala trestný čin krátenia dane podľa § 148 Trestného zákona a trestný čin neoprávneného podnikania podľa § 118

Trestného zákona, sa domáhal ochrany svojich konkrétnych práv v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Takýto záver nepotvrdzujú ani listinné dôkazy, ktoré sťažovateľ k svojej sťažnosti pripojil.

Ustanovenie § 118 Trestného zákona upravujúce skutkovú podstatu trestného činu neoprávneného podnikania chráni právne vzťahy vznikajúce v oblasti podnikania v trhovej ekonomike najmä z hľadiska zabezpečenia kontroly štátu nad dodržiavaním zákonom ustanovených podmienok výkonu podnikateľskej činnosti. Ustanovenia § 148 až 148ba Trestného zákona chránia verejný záujem na riadnom výbere daní a obdobných povinných platieb.

Medzi sťažovateľom označeným postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a porušením jeho základného práva na inú právnu ochranu nie je podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu daná príčinná súvislosť.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou vyslovil, že ak navrhovateľ v konaní pred ústavným súdom namietne také porušenie práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99).

Na základe vyššie uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003